

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii izgonirii lui Adam din rai

Bat la porți și intru, căci sunt Domnul. Amin. Intru în grădina cuvântului Meu și Mă fac izvor peste ea, Mă fac cuvânt din ea peste pământ, ca să fac din nou cerul și pământul și pe om, și să-l așez pe om în dragoste de Mine și în ascultare de legile vieții și în veșnicie. Amin.

Toate durerile se sfârșesc cu bucurii. Așa și durerea Mea; ea se va sfârși, și va veni peste ea bucuria, căci soarele veșniciei iese din nori și biruiește pentru bucuria Mea, pentru mângâierea Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, pentru mângâierea Ierusalimului. Amin. Ierusalimul este mângâierea Mea, este numele mângâierii Mele, este veacul veșniciei, veacul Domnului, și toate durerile se sfârșesc cu bucurie. Amin, amin, amin.

Nimic nu înseamnă Ierusalim, nimic decât veacul Domnului. O, fiilor care dați cuvântul Meu oamenilor! Fiți veacul Domnului, fiilor, căci cu voi e veacul Domnului într-o sărbătoare de nou Ierusalim. Vă mângâi din cer, ca să știți și să înțelegeți că Ierusalimul este nădejdea Domnului, numele mângâierii Mele, veacul veșniciei pentru Ierusalim. Vin mereu, mereu izvor de cuvânt peste voi, iar voi să-l împărțiți în toate laturile, ca să crească pomul vieții pe pământ, căci este scris în Scripturi de izvorul care curge din Mine: *«râul vieții, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, prin mijlocul cetății; iar pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții, făcând douăsprezece feluri de roade, în fiecare lună dându-și rodul, iar frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor»*. Amin. Să nu vă săturați de rodul acesta, că iată cum scrie în Scripturi: în fiecare lună trebuie să rodească pentru tămăduirea neamurilor. Amin. Cu voi e veacul Domnului, care trebuie să dea rod peste pământ, și să cadă Babilonul în fața rodului Meu cu voi. Babilonul e împărăția lumii, iar Ierusalimul este împărăția lui Dumnezeu, și tot omul să se înfricoșeze de adevărul acesta, că vine raiul pe pământ, vine cu dreptatea Mea pentru cei drepti, și toate durerile se sfârșesc cu bucurii. Amin.

Era primăvară când Eu am înviat din mormânt pentru învierea făpturii, și le-am spus celor ce Mă iubeau: *«Sunt cu voi până la sfârșitul timpului»*, și sunt cu învierea peste cei ce Mă iubesc trăind iubirea Mea în ei. Curând, curând toate durerile se sfârșesc, și de aceea vin mereu la voi, fiilor, căci Ierusalimul este nădejdea și mângâierea Mea. Vin mereu și fac din voi primăvară pentru venirea Mea cu învierea. Așa cum rândunica se întoarce în fiecare primăvară la cuibul său lăsat, așa și Eu după fiecare durere vin în cuib și îl încălzesc și pun rod în el și Îmi încălzesc puii și îi hrănesc cu cele din văzduh, nu cu cele de pe pământ, și îi iau pe aripi și îi deprind cu zborul, ca să meargă cu ei cuvântul Meu de la margini la margini, și el merge, că vin zburători și îl iau, și din loc în loc îl duc, că așa este scris să fie mai înainte de venirea Mea cea cu slavă văzută. Și zic: vestiți vestea Ierusalimului nou și vă grăbiți cu vestirea de la margini la margini. Plătiți vestitori și lărgiți vestirea, că aceasta este lucrarea pe care o aveți de lucrat. Eu sunt Cel ce izvorăsc râul vieții, vestea Ierusalimului, iar voi trebuie să ridicați stăvilarele ca să curgă el peste pământ și să se împlinească până la margini vestea Ierusalimului Domnului, și să curgă apoi spre el neamurile învierii. Amin.

Nu este Dumnezeu supărat pe om, ci omul este supărat pe Dumnezeu și pe poruncile vieții, căci scris este în Scripturi: *«Dragostea se va răci mai înainte de venirea Mea»*, și s-a răcit, și e rece pentru Dumnezeu, dar Eu vin în cuibul Meu mereu, ca să-l țin cald și să nu răcească rodul Meu din el. Vin ca rândunica la cuib, vin de la frig la cald, vin în cuibul de refugiu și fac din el primăvară pentru venirea Mea cu învierea. Așez în cuib dragoste de Dumnezeu, căci taină mare grăiesc, și zic: unde este dragoste de Dumnezeu, acolo este și dragoste între frați, iar altfel nu este dragoste de frați, căci ea își are izvorul din dragostea de Dumnezeu. Taina dragostei de

Dumnezeu este taina dragostei care leagă frații cei întru Hristos prin dragoste, iar altfel nu este. Greșalele dintre frați cad în fața dragostei de Dumnezeu, iar frații trăiesc între ei prin rădăcină, prin Mine, Cel ce nasc fii pentru Tatăl, prin cuvânt și prin credința cea roditoare în omul cel îndumnezeit prin cuvântul vieții veșnice. Cel ce vine să fie și să se facă mângâiere pentru Mine și să se facă Ierusalim, acela să nu uite de veghe, să nu uite că dragostea se va răci, și se răcește, și s-a răcit. Și de ce să nu uite? Să nu uite ca să nu cadă din dragoste, ca să nu cadă din veghe. Iar veghea nu este alta decât dragostea de Dumnezeu, și greșalele cad în fața dragostei de Dumnezeu între cei de un neam cu Mine, neamul lui Dumnezeu, poporul veacului veșniciei, veacul Domnului pentru Ierusalim.

Iar voi, cei ce v-ați apropiat de Mine prin vestirea cuvântului Ierusalimului, întăriți-vă picioarele și statul cu Dumnezeu. Nu fiți slabi unii față de alții, și fiți înțelepți pentru acest cuvânt, pentru povața aceasta, căci vin să vă învăț calea cea veșnică. Nu fiți slabi unii față de alții, că prin slăbiciune vă trageți unii pe alții la slăbiciune și la plata aceasta. Faceți-vă bine pentru Dumnezeu unii altora, prin tărie de Duh Sfânt, și duceți-vă povara cu dragoste și cu răbdare, ca să nu fiți povară unii altora, ca să nu fiți cădere și slăbiciune unii altora așa cum s-a întâmplat cu omul cel întâi zidit, care a căzut prin povară. Nu vă faceți rost de poveri, și căutați să scăpați de orice povară, căci poverile obosesc sufletul și voința cea pentru înviere. Întăriți-vă fiecare pe picioare și nu fiți slăbire unii altora, ci mai degrabă sprijiniți-vă pe Mine, Domnul, și vă veți găsi cu pacea Mea, fiindcă Eu vă voi da-o și voi prinde putere în voi, și veți fi pacea Mea, și veți fi cu pacea Mea în voi. Nu vă sprijiniți pe Mine cu păcatele din voi, căci sunt îndurerat pentru omul păcătos. Dar sprijiniți-vă pe Mine cu virtuțile cele sfinte din voi, și creșteți prin ele pentru Mine, căci sunt îndurerat pentru slăbiciunile omului, și om pe om nu se poate ajuta, că e slab de tot omul. De aceea am spus Eu că omul care face bine omului are mormane strânse la împotrivorul, fapte pentru cele vremelnice, și iată judecata omului! Să nu mai aștepte omul judecata, căci Eu am zis: «*Lumea a și fost judecată*», și fiecare om trage după el cele ce a lucrat, căci omul n-o isprăvește cu slăbiciunile, că nici nu mai poate. Cine iubește femeia, acela iubește păcatul, și nu este alta pricina iubirii femeii. Să nu se mai bucure, să nu se mai laude, să nu se mai semețească femeile că sunt iubite, că ele sunt păcatul pentru omul cel slab, și sunt prăpastie adâncă pentru om, prăpastie în care a căzut tot neamul omenesc. Iar cel înțelept de Dumnezeu fuge de pierzare și se alipește cu Dumnezeu. Amin.

Tot neamul omenesc a pierdut nestrăciunea și moare de șapte mii de ani, pentru că omul cel întâi zidit a cugetat asupra lui Dumnezeu și s-a îndoit de Creatorul său, așa cum fac și azi oamenii. S-a îndoit omul cel de la început, și a intrat atunci în el gândul de a ajunge Dumnezeu, dar când a văzut că-l strig și că-l întreb de păcat, s-a ascuns. Dar Eu l-am așezat înaintea Mea și i-am spus ce a făcut, și el s-a ascuns în spatele femeii, căutându-și dezvinovățire. Atunci el nu M-a mai iubit, și Eu l-am scos afară din rai prin înger, iar când a văzut că-l dau afară din grădina veșniciei, a văzut că Eu sunt Dumnezeu și nu s-a mai îndoit de Dumnezeu.

N-a vrut omul să asculte de Cel ce l-a făcut. N-a vrut omul să postească așa cum i-am spus Eu să postească, ci, din contra, a gândit să se facă el Dumnezeu peste tot ce am făcut Eu. Iată, așa face omul, nu-i place să postească, nu-i place să trăiască, nu-i place să asculte. Și am venit Eu, și am postit Eu, că Eu nu sunt supărat pe om, ci omul e supărat pe Mine de nu ascultă de poruncile vieții. Și zic: deschide, omule, să intru, căci Eu sunt Dumnezeu, și tu ești om, și nu poți ajunge Dumnezeu, dar poți să te îndumnezeiești din Mine și să fii cu Mine. Amin.

O, cum să fac să te scap de jalea din tine, omule îndurerat? Numai Eu știu cum e fericirea ta care trece odată cu tine, și Mi-e milă de tine, fiindcă porți chipul Meu. Voiesc să-ți fiu Dumnezeu, și salvator să-ți fiu. Iată cum vorbesc cu tine. Mi-am făcut cărare spre tine. Grădina cuvântului Meu este cărarea, iar în ea, străjerii Mei care iau de la Mine și îți dau ție ca să Mă cunoști că vin din cer la tine să-ți grăiesc. Îți scriu din cer scrisori de dor; scrisori de judecată îți scriu, omule. Nu te mai mări, nu te mai crede, nu te mai îngâmfa. Cumintește-te și te apleacă

Mie, căci Eu sunt Dumnezeu, și nimeni nu scapă de cele ce-și strânge. Ieși înaintea Mea umilit, omule. Nu ești decât un umilit și un vrednic de plâns, căci stai întru stricăciune. Toată făptura suspină din pricina ta. Zadarnic cauți doctorii pentru durerile trupului; în zadar îți vindecă doctorul trupul dacă nu-ți vindecă sufletul de la pierzare, omule supus stricăciunii. Vindecarea vremelnică te face iar să te duci la păcat, căci te crezi în putere. Este scris în Scripturi: *«Cine suferă cu trupul o isprăvește cu păcatul»*, dar tu dai să te scoli din suferință ca să trăiești pentru păcat și pentru vremelnicie, omule. Tu însă tot bolnav ești, căci omul cel fără Dumnezeu este om fără de sănătate, este cel mai bolnav om, este de plâns și de jelit. Nu mai e de cântat și de jucat și de păcat, ci e de plâns pentru tine, omule. Cum să fac să te scap de jalea din tine? Fericirea după care alergi mereu e din pricina jalei din tine, omule îndurerat, și numai Eu, Domnul, știu cum e fericirea ta pe care n-o mai prinzi, și Eu, Domnul, plâng de mila ta, omule.

Iată, fiilor împărțitori de leac dumnezeiesc, plâng de mila omului. Îl bat pe om, și el se roagă Mie să-l iert de păcate și să-l scap de jale și de durere, și Eu așa fac, și apoi omul uită de bătaia de la Mine și de vindecarea de la Mine și iar Mă părăsește, și apoi i se fac toate cele ale lui mai rele decât cele dinainte, precum este scris de casa cea curățită de rău, pe care duhul rău o găsește iar, și iar intră și își face cuib în ea pentru nestatornicia omului. Omul se teme să se întoarcă în rai. Fiilor cu care-Mi plâng durerea pentru om, se teme omul să se întoarcă în rai și Mă pleacă mereu spre dorințele lui, spre voile lui în loc să se plece el spre voia Mea, spre dorul Meu de el, spre viața lui cea din rai.

Omule, ești cuprins de temeri și de tristețe, dar pe drumurile stricăciunii nu scapi de jalea de care fugi. Ți-am trimis Eu iarbă de leac, numai s-o vrei, numai să Mă vrei cu tine, omule îndurerat și plin de dorul fericirii pierdute. Fericirea ta e raiul. Întoarcerea în rai e pacea ta, și vei sfârși căutarea. Nu mai sta semeț, și apleacă-te, că n-ai cu ce să te mărești decât cu cele ce se strică și pier. De ce te temi de rai? De ce fugi mereu într-ale tale? Iată, ale Mele dintru ale Mele îți dau, ca să fii veșnic apoi, căci scris este în Scripturi: *«Moartea a fost înghițită de biruință»*. Amin, amin, amin.

Mă jelesc în calea omului, doar, doar vor cădea porțile cele spre om. Voiesc să Mă vindec de durerea cea de la om, căci omul este plin de temeri și de tristeți, fiilor de la ieslea Mea de cuvânt. Doctorii de pe pământ vindecă trupurile, dar sufletele, ba. Fiți voi doctori din cer, fiilor, doctori pe pământ cu cele din cer vindecătoare, și faceți-l pe om să vină la Mine, să vină spre vindecare. Cu voi e veacul Domnului, cu voi deschid ușa omului ca să intru și să-i vorbesc de Mine. Grăiesc cu voi mereu. Grăiesc apoi cu cei ce se alipesc cu Mine prin cuvântul care curge din Mine la voi, și grăiesc și pentru omul care Mi-a închis ușa ca să fie el Dumnezeu peste el și peste cei ce sunt ai lui. Iarbă de leac am făcut din voi în calea omului neputincios care nu se mai scoală din stricăciune. V-am așezat înaintea neamului omenesc ca să vină omul după Mine și după voi. V-am așezat semn prin care să se conducă omul spre Mine, și să Mă găsească la voi grăind peste om și chemându-l și umplându-l de iubire pentru Dumnezeu, căci omul se teme să se întoarcă în rai.

Iată, numai vorba vine că începe postul Paștelui. Petrece omul cu mâncări și cu băuturi și cu păcate și zice că e lăsatul secului de acestea. Numai vorba vine că e lăsatul secului. Mănâncă omul păcate în tot felul până la Paștele Meu, și apoi vine la biserică și ia Paști de la preot. O, de ar învăța omul de la Mine ce înseamnă Paști, ce înseamnă post pentru Paști și ce înseamnă înviere prin post, și Domnul cu omul prin post și prin mâncare, prin mâncare și prin post!

O, toate durerile se sfârșesc cu bucurii. Așa și durerea Mea; ea se va sfârși, pentru mângâierea Mea, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, pentru mângâierea Ierusalimului. Ierusalimul este mângâierea Mea și numele mângâierii Mele, și cu el Mă mângâi, căci cu el e veacul veșniciei, veacul Domnului pe pământ cu Ierusalimul. Nimic nu înseamnă Ierusalim, nimic decât veacul Domnului, veacul Meu cu Ierusalimul. Fiți veacul Domnului pe pământ,

fiilor, și toate durerile se vor sfârși cu bucuriile veacului veșniciei, veacul Domnului pentru mângâierea Ierusalimului. Amin, amin, amin.

28-02/12-03-2000